

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123911968/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

blev kvikket op ved Støjen, vendte sig mod Amerikaneren med et lakonisk: „Hvad saa?“

„Ja, hvad saa?“ spurgte Mr. Smuggins med et ganske særegent Tryk paa Spørgsmaalet, der røbede mere Interesse eller Nysgerrighed, end jeg hidtil havde tiltænkt ham.

„Nuvel da,“ vedblev Fortælleren; „Slutningen af Historien er snart fortalt. Den gamle undgik mig saa meget som muligt, da jeg igen kom op paa Dækket, og saa snart vi fik Themsmundingen i Sigte, gik han neden under i sin egen Kahyt. Da jeg vidste, hvad han vilde foretage sig der, og da jeg kunde beregne, at det ikke vilde vare længe, inden jeg slet ingen Besked kunde faa ud af ham, fulgte jeg bag-efter. Han havde lukket Døren, men jeg forlangte bestemt, at han skulde lukke op, og saa lukkede han ogsaa op. Naturligvis sad han med Flasken foran sig, men jeg lod, som om jeg hverken saa' den eller det Glas, han skubbede over til mig. Jeg sagde ham kort og godt, at han for min Skyld gerne kunde drikke sig fuld, men han skulde blot først give mig bestemte Oplysninger om, hvor det var, at den ulykkelige unge Dame skulde være bragt i Land; jeg vilde da besøge det altsammen, naar Mørket faldt paa. Jeg slog maaske tillige lidt i Bordet og sagde ham et Par smaa Ubehageligheder, men saa rykkede han ogsaa ud med Sproget, og da jeg havde faaet al Ting at vide, gik jeg op igen og lod ham sidde og tulle sig. Saa løb vi op til Gravesend med Floden, og gik til Ankers dér. Og da Mørkningen faldt paa, lod jeg os slæbe videre op efter mod Greenwich, indtil jeg omtrent kunde beregne, at vi maatte være udenfor det omtalte Hus. Dér lod jeg atter Ankeret gaa i Bund og fik Jollen i Vandet, og saa gik jeg ned i „Noah's Ark“, og jeg vil være en evig, om ikke det vaade stod mig i Øjnene, og mit Hjærte trak sig sammen som et Givtov, da jeg svøbte den døde ind i alt hendes Tøj og bar hende oven paa. Tørklædet, som havde været bundet om Hovedet, trak jeg næsten helt ned for Ansigtet, og til Folkene nede i Jollen sagde jeg, at den unge Miss var meget syg og slet ikke kunde støtte paa Benene. Det var de samme, som havde hentet hende i Lowestoft; de havde set, hvor daarlig hun havde været, da den gamle havde fulgt hende ned til Baaden fra Vognen, som havde holdt ude paa Pieren, og de vidste ogsaa, i hvor slet en Forfatning Stakkelen var kommen om Bord. De tog meget varsomt og forsigtigt imod hende, da jeg løftede hende ud over Rælingen; jeg var i en Fart nede hos hende og holdt hende i min Arm, og jeg hørte en af Folkene sige halvhøjt, for at trøste hende, at naar Ladyen kom i Land, saa blev det snart bedre. Medens vi roede ind, kom jeg til at tænke paa noget, som den stakkeis Pige havde sagt mig. Hun forvekslede mig jo stadig med denne Francis, og blandt andet havde hun spurgt mig, hvor det kunde